

πόρον, δι' οὐ εἶχον διέλθῃ ὁ Ἀρθούρος Πύμ και ὁ Δίρκ Πίτερος ἐν τῇ λέμβῳ τῆς Γάνας τὴν 19 Ἰανουαρίου 1828.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ ἄγγροι εἶχον φανῆ ἐντὸς τῶν μακρῶν αὐτῶν μονοξύλων, κραυγαζόντες ἅ να μ ο ο μ ο ο ! και λ α μ α - λ α μ α ! . . . ὅτε ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ, ἀναπετάσας λευκὸν μανδήλιον, ὡς σημλαίαν εἰρήνης, τοῖς ἐπέτρεψε φιλικῶς νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ πλοῖον μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των Τόο-Βίτ, ὡς ἐνθυμηθεῖσθε βεβαίως ἐκ τῆς διηγῆσεως τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Ἐπι εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας ἡ λέμβος μας ἐπλευσεν ἀκολουθοῦσα τὴν σειράν των σκοπέλων, ἕως οὐ ὁ Χούντ ἀνεκάλυψε τὸν πόρον, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσῆλθομεν. Μετ' ὀλίγον ἡ λέμβος μας προσεδέθη διὰ τῆς ἀγκύρας της ἀπὸ τῶν βράχων τῆς ἀκτῆς. Ἀφῆσαμεν ἐκεῖ δύο ἀνδρας πρὸς φύλαξίν της, οἱ δὲ λοιποὶ, μετὰ τὸν Χούντ ἐπὶ κεφαλῆς, διηυθύνθημεν πρὸς τὸ κέντρον τῆς νήσου.

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ και ἐγώ, βαδίζοντες ὀλονέν, ἀντηλλάσσομεν τὰς σκέψεις μας και τὰς ἐντυπώσεις μας περὶ τῆς χώρας ἐκείνης, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ «διέφερεν οὐσιαστικῶς ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην χώραν, ἐξερευνηθεῖσαν ἕως τότε ὑπὸ ἀνθρώπων πολιτισμένων.»

Τοῦτο ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως. Τοῦλάχιστον τὸ χρώμα των πεδιάδων ἦτο μελανόν, ὡς ἐάν τὸ χῶμα των ἀπετελεῖτο ἀπὸ κόκκιν λάδας, και εἰς κανὲν μέρος δὲν ἐφαίνετο τίποτε λευκόν.

Προπορευόμενος κατὰ ἐκατοντάδα βηματῶν, ὁ Χούντ ἔτρεξεν εἰς ἕνα βράχον μέγαν, ἀνερχομένη ἐπ' αὐτοῦ μ' εὐκινήσιαν ἀιγάγρου, ἐστάθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς, και ἐκεῖθεν ἐπισκόπησεν ὅλην τὴν περιοχὴν, εἰς ἀκτίνα πολλῶν μιλίων. Δὲν ἐφάνη ὅμως εὐχαριστημένος. Ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι ἐβλεπεν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος «εἶχε χάσῃ τὰ κατατόπια.»

— Τί συμβαίνει, μὲ ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ, παρατηρήσας τὸν Χούντ προσεκτικῶς.

— Δὲν ἠξεύρω, πλοίαρχε, ἀπήντησα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οἱ τρόποι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶνε πολὺ παράδοξοι και ἀνεξήγητοι. . . Ὅα ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε ἀπὸ τοῦς «νέου εἶδους ἀνθρώπους» τοῦς ὁποῖους ὁ Ἀρθούρος Πύμ ἰσχυρίζεται ὅτι συνήτησεν εἰς αὐτὴν τὴν νήσον. . . Καὶ ἴσως-ἴσως μάλιστα. . .

— Τι ;

— Εἰσθε βέβαιοι, — ἀνέκραξα τότε χωρὶς νὰ ποτελειώσω τὴν σκέψιν μου, — ὅτι ἡ χθεσινὴ σας καταμέτρησης ἦτο ἀκριβὴς ;

— Βεβαίως ! Πλάτος 83ο 20', μήκος 43ο 5' . . .

— Ὅστε δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι αὐτὴ ἡ νήσος εἶνε ἡ Τσάλαλ,

— Καμμία. Εἶνε ἀκριβῶς ἡ θέσις, τὴν ὁποῖαν σημειοῖνε ὁ Ἀρθούρος Πύμ και πιστεύω ὅτι δὲν ἔκαμε λάθος.

Πραγματικῶς οὐδὲμία ἀμφιβολία ἐχώρει περὶ τούτου. Ἀλλ' ἂν ὁ Πύμ δὲν εἶχε κάμη λάθος, ὡς πρὸς τὴν παράστασιν τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῆς νήσου δι' ἀριθμῶν, τί νὰ σκεφθῇ τις ὅμως περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς διηγῆσεώς του, ὅσον ἀφορᾷ τὴν χώραν, τὴν ὁποῖαν περιηρχόμεθα ἤδη ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Χούντ . . . Ὅμιλεῖ περὶ δένδρων πρωτοφανῶν, ὀμιλεῖ περὶ βράχων παραδόξων και κατὰ τὸ σχῆμα και κατὰ τὴν σύστασιν, ὀμιλεῖ περὶ ποταμῶν και ρυάκων ἀποτελουμένων ἀπὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ὕδωρ, ἀλλ' ὡς μία διάλυσις ἀραδικοῦ κόμματος, μὲ φλέβας χωριστάς, μὲ ἀποχωρῶσαις μετὰξής, — ἐν ρευστὸν τὸ ὁποῖον ἠδυνάτο τις νὰ κόψῃ μὲ τὸ μαχαίρι ! . . .

Και ὅμως δὲν ὑπῆρχε τίποτε, — ἡ μᾶλλον δὲν ὑπῆρχε π λ έ ο ν τίποτε, ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ! Οὔτε ἐν δένδρον, οὔτε ἐν δενδρῶλιον, οὔτε εἰς θάμνος εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν. . . Ἀδρους δενδροφύτους, μετὰξὺ των ὁποῖων ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ χωρίον Κλόκ-Κλόκ, δὲν ἐβλέπαμεν πούθενά. . . Ἐκ των ρυάκων ἐκείνων, ἐκ των ὁποῖων οἱ ἄνδρες τῆς Γάνας δὲν εἶχον τομῆσιν νὰ πῶν, δὲν ἐφαίνετο τώρα οὔτε εἰς, οὔτε μία σταγὼν ὕδατος, εἴτε κοινῶ, εἴτε παραδόξου. . . Παντοῦ στειρῶσις και αὐχμὸς ἀπόλυτος, ἀπελπιστικὸς, ἀπαίσιος ! . . .

Ἐν τούτοις ὁ Χούντ ἐβάδιζε πρὸς ἡμῶν ταχὺς, χωρὶς νὰ δεικνύῃ διόλου διισταγμὸν. Ὅα ἔλεγε τις ὅτι τὸν ὠδήγει τὸ ἐνστικτόν, ὅπως τὰς χελιδόνας, ὅπως τὰς ταχυδρομους περιστέρους, αἱ ὁποῖαι γνωρίζουν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς φωλέας των, διὰ τῆς συντομιωτέρας ὁδοῦ. . . Ἀλλὰ και ἡμεῖς, δὲν ἠξεύρω ἐκ ποίας προαισθήσεως, ἐκινούμεθα νὰ τον ἀκολουθῶμεν ὡς τὸν κάλλιστον και τὸν ἀσφαλέστατον τῶν ὀδηγῶν.

Τὸ ἐπαναλαμβάνω ὅμως και τὸ τονίζω, ὅτι δὲν εἶχαμεν πρὸ των ὀφθαλμῶν μας τὴν μυθικὴν ἐκείνην χώραν, τὴν περιγραφομένην ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ. Τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ἐπάτουν οἱ πόδες μας, ἦτο κατεστραμμένον, ὡς ἂν εἶχεν ὑποστῆ σάλους και συγκλονισμούς. Μαῦρον και καυμένον, ὅα ἔλεγε τις ὅτι εἶχεν ἐκθρασθῇ ἐξ αὐτῶν των σπλάγχων τῆς γῆς διὰ πλουτωνεῖου ἐπενεργείας. Κάποιος τρομερὸς και ἀκαταγώγιτος κατακλυσιμὸς τὸ εἶχε συνταράξῃ και ἀλλοίωσῃ ἄρδην καθ' ὅλην του τὴν ἔκτασιν.

Ἀλλὰ και ἀπὸ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται και περιγράφονται εἰς τὴν διήγησιν, δὲν συνητήσαμεν οὐδέν, — οὔτε νήσους, οὔτε χελώνας, οὔτε χοίρους μὲ φουντωτὰς οὐράς και μὲ πόδας

ἀντιλόπης, οὔτε τὰ παράδοξα ἐκείνα μακροτέριχα πρόδατα, οὔτε τὰ μελανόπτερα και γιγαντιαία ἐκείνα πτηνά. . . Καὶ αὐτοὶ οἱ λιπαρόχρηνης, οἱ τῶσον ἀφθονοι εἰς ὅλας τὰς ἀκτὰς τοῦ ἀνταρκτικοῦ, εἶχον ἐγκαταλείψῃ, ὡς φαίνεται, τὴν ἀκκατοίκητον, τὴν ἔρημον, τὴν σιωπηλὴν και πένθιμον αὐτὴν χώραν !

Και ποθενὰ οὔτε ἕνας ἀνθρώπος ! . . . κανεὶς . . . οὔτε εἰς τὴν παραλίαν, οὔτε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου !

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρημώσεως ταύτης, ὑπῆρχεν ἀκόμη πιθανότης νὰ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ και οἱ σύντροφοί του ; . . .

Ἐκτύταξα τὸν πλοίαρχον Λάν Γκύ. Τὸ ὄχρὸν του πρόσωπον, τὸ συνοφρυμμένον του μέτωπον, ἐμαρτύρουν σαφῶς ὅτι ἡ ἐλπὶς ἤρρησεν ἤδη νὰ τον ἐγκαταλείψῃ. . .

Ἐβθάσαμεν τέλος εἰς τὴν κοιλάδα, τὴν ἐν τῷ μέσῳ λόφων, ὅπου ὑπῆρχεν ἄλλοτε τὸ χωρίον Κλόκ-Κλόκ. Καὶ ἐδῶ, ὅπως παντοῦ, τελεία ἐρήμωσις και καταστροφή. Οὔτε ἴχνος οἰκήματος, ἐκ των περιγραφομένων ὑπὸ τοῦ Πύμ, — οὐδὲμία σκηνή, ἐκ των ἀποτελουμένων ἐξ ἐνὸς μαύρου δέρματος, ἠπλωμένου περὶξ κορμοῦ δένδρου! οὐδὲμία κελύκη ἐκ κλάδων! οὐδὲμία ἐκ των τραγῶν ἐκείνων, των ἀνεσκαμμένων εἰς τὰ μελανὰ σπλάγγνα τοῦ βράχου. . . Ὅα ῥυαῖ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διέρρεε τὸ χωρίον, τί εἶχε γίνῃ ; ποῦ ἦτο ; ἀπὸ ποῖου μέρους ἔρευγε, κυλίον τὰ μαγικά του ὕδρα ἐντὸς κοίτης ἐξ ἄμμου μελανῆς ;

Και οἱ ἄνδρες ἐκείνοι, οἱ σχεδὸν ἡμίγυμνοι, οἱ φέροντες δέρματα ζῶων μαύρων και ὀπλισμένοι διὰ δοράτων και ροπάλων* και αἱ γυναῖκες ἐκείναι, αἱ ὕψηλαί και εὐλύγιστοι «αἱ ἐχουσαι χάριν, οἷαν δὲν ἀπαντᾷ τις εἰς χώρας πολιτισμένας», — κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Πύμ, — και ἡ πλῆθος των παιδιῶν, τὰ ὁποῖα τοὺς περιεστοίχιζαν . . . ὅλος ἐκεῖνος ὁ πληθυσμὸς τῆς Τσάλαλ, τί εἶχε γίνῃ ; Ποῦ ἦσαν οἱ ἰθαγενεῖς οἱ ἐβελήχρους, μὲ τὰ μαύρα μαλλιά, μὲ τοὺς μαύρους ὀδόντας, οἱ παράδοξοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποῖους ἐτρόμαζε τῶσον ἡ ὄψις τοῦ λευκοῦ χρώματος ;

Εἰς μάτην ἐζήτησα τὴν καλυβὴν τοῦ Τόο-Βίτ, κατεσκευασμένην ἐκ τεσσάρων μεγάλων δερμάτων και πασσάλων ἐμπεπηγμένων εἰς τὴν γῆν. Δὲν ἀνεγνώρισα οὔτε τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐκρίσκετο ἄλλοτε. . . Καὶ ὅμως εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην εἶχον φιλοξενηθῇ, μετ' ἐνδείξεων μεγάλου σεβασμοῦ, ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ, ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ὁ Δίρκ Πίτερος και οἱ σύντροφοί των, ἐνῶ τὸ πλῆθος των ἰθαγενῶν συνωθεῖτο ἐξωθεν μετὰ περιεργείας.

[Ἐπιτετα συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΝΑ σας εἶπα, εἰς τὴν προηγούμενῃ μου ἐπιστολήν, περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι φιλομουσίας και τῆς πρὸς τὰ βιβλία ἀγάπης, ὑπεσχέθητι νὰ σας ὁμιλήσω σήμερον εἰδικώτερον περὶ τῆς φιλομουσίας και τῆς βιβλιοφιλίας των Ἑλληνοπαίδων.

Τὸ κεφάλαιον τούτου θὰ σας εὐχαριστήσῃ βεβαίως περισσότερο, πρῶτον μὲν διότι πρόκειται περὶ ὕμνων των ἰδίων, δευτέρου δὲ διότι δὲν θὰ λάβω ἀφορμὴν νὰ ἐπαναλάβω σήμερον τὰ παράπονα, τὰ ὁποῖα ἐξέφερα κατὰ τὴν τελευταίαν συνάντησίν μας.

Ἄ, ὄχι ! Οἱ Ἑλληνοπαῖδες εὐποροῦν νὰ καυχῶνται, ὅτι σχετικῶς εὐρίσκονται ὑψηλότερα, ὅτι ἡ φιλομουσία των ὑπερβαίνει τὴν των μεγάλων, ὅτι αὐτοὶ ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ καλὰ βιβλία, και τάγοράζουσιν, και τὰναγινώσκουσιν. . . Καὶ διὰ νὰ σας φέρω τὴν προχειροτέραν ἀπόδειξιν, ἰδοὺ ἡ Διάπλασις. Ἄν, ὡς ἀνομολογεῖται κοινῶς, εἶνε τὸ μόνον ἄξιον λόγου περιοδικὸν ἐν Ἑλλάδι, τοῦτο ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν φιλομουσίαν των Ἑλληνοπαίδων. Καὶ ἄλλοι φιλοπρόδοι και ἱκανοὶ ἄνδρες ἐπεχείρησαν πολλὰκις νὰ ἰδρῦσουν περιοδικὰ διὰ μεγάλους, ἀλλ' ἀπέτυχον πάντοτε, προσκρούσαντες κατὰ τῆς γενικῆς ἀδιαφορίας. Μόνον ἡ Διάπλασις κατώρθωσε νὰ ζῆσῃ ἐπὶ ὀλοκληρὸν εικοσαετίαν, και εὐροῦσα κατὰλλῃλον τὸ ἔδαφος, νὰναπτυχθῇ και νὰ ριζοβολήσῃ βαθέως, νὰποκτήσῃ δηλαδὴ τὴν ἀγάπην ἐκείνην, ἡ ὁποῖα τῇ ἐξησφάλισε και τῇ ἐξασφαλίζει τὴν μακροτέραν και ἐνεργητικώτεραν ζωὴν. Ὅτι δὲ τούτο ὀφείλεται εἰς σας, δὲν τὸ λέγω μόνον ἐγώ. Πολλάκις τὸ ἐγραψεν ὁ τύπος, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύει τὴν κοινήν γνώμην, και ὠρισμένως πέρυσι ἡ Ἐστία, εἰς ἐν ἀρθρίδιον, τὸ ὁποῖον σας παρέθεσα τότε, ἂν ἐνθυμηθεῖσθε, και τὸ ὁποῖον, μετὰξὺ των ἄλλων, ἔλεγε και τοῦτο : «Οἱ Ἑλληνας πολῖται τῆς μελλούσης γενεᾶς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ καυχῶνται, ὅτι εἶνε φιλομουσώτεροι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους . . . οἱ μικροὶ εὐποροῦν νὰ ὑπερηφανεύωνται ὅτι ἔβαλαν τὰ γυαλιὰ εἰς τοὺς μεγάλους ! »

Τὸ δὲ εὐχαριστότερον ἀκόμη εἶνε, ὅτι δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὴν Διάπλασιν, ὅτι ἡ ἀγάπη των ἐπεκτείνεται και

εἰς τὰ βιβλία. Οἱ παλαιοὶ τόμοι τῆς Διαπλάσεως, παραδείγματος χάριν, οἱ πωλούμενοι κατὰ χιλιάδας ἀντιτύπων, εἰ ἄλλο εἶνε παρά ὄρατᾰ βιβλία ; Μήπως, χάρις εἰς τοὺς μικροὺς, ἡ Διάπλασις δὲν ἐξεδωκεν ἕως τώρα ὀλοκληρὸν Βιβλιοθήκην, ἔκλεκτῶν, ἠθικῶν και τεμπνῶν βιβλίων ; Καὶ τὴν ἀνασῶστα- τὴν και ἐξακολούθησιν τῆς Βιβλιοθήκης ταύτης, φέτος, δὲν τὴν ἀπήτησαν και δὲν τὴν ὑπεστήριξαν οἱ Ἑλληνοπαῖδες ; Καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀκόμη ὄρατᾰ και ἠθικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐκδίδουσιν κάποτε ἄλλοι ἐκδῶται διὰ τὸ πολὺ κοινόν, οἱ νεοὶ δὲν ἀγοράζουσιν περισσότερον ἀπὸ τοὺς μεγάλους ;

Ὅλ' αὐτὰ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἡ πρὸς τὸ βιβλίον ἀγάπη εἶνε ἀρκετὰ διαδεδομένη παρὰ τῇ ἐλληνικῇ νεολαίᾳ. Εἶνε ἡ μόνη τάξις ἐν Ἑλλάδι, ἡ ὁποῖα ἀριθμεῖ βιβλιοφίλους, ἀνθρώπους δηλαδὴ ἐνδιαφερομένους διὰ τὰ καλὰ βιβλία και μὴ θεωροῦντας ὡς τὴν πλέον περιττήν τὴν δαπάνην τῆς ἀποκτήσεώς των. Μόνον δὲ μετὰξὺ αὐτῶν εἶδα και ἠρωτισμοὺς βιβλιοφιλίας, — πτωχὰ παιδιὰ, στερούμενα ἄλλων πραγμάτων και συναζόντα πεντάραν πρὸς πεντάραν τὸ ποσόν, διὰ νὰγοράσουν τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον εἶχαν ποθήσῃ νὰναγνώσουν !

Ναὶ ἄλλὰ τούτο διὰ τὸ Ἔθνος δὲν ἀρκεῖ. Διὰ νὰ προουδέσῃ, διὰ νὰ παρουσιάσῃ εἰκόνα ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ, τὸ Ἔθνος ὅλον πρέπει νὰγαπᾷ και νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ βιβλία. Ὅχι μόνον οἱ μικροὶ ἀλλὰ και οἱ μεγάλοι ὄχι μόνον οἱ πλούσιοι, ἀλλὰ και οἱ πτωχοὶ ὄχι μόνον οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀνθρωποι των γραμματείων, ἀλλὰ και οἱ λοιποὶ ἐπαγγελματίαι ὄχι μόνον ἡ νεολαία, ἀλλὰ και ὁ λαὸς ὅλος. Τούτο παρατηρεῖται εἰς τὰ πολιτισμένα Ἔθνη, τὰ ἄξια τιμῆς, τούτο ἐπιτρέπει ἐκεῖ τὴν κατ' ἔτος ἐκδοσὴν χιλιάδων βιβλίων, τούτο προκαλεῖ τὴν πνευματικὴν κίνησιν και ζωὴν, ἡ ὁποῖα εἶνε τὸ ὕψιστον γνώρισμα τοῦ πολιτισμοῦ.

Και τώρα περιμένω νὰ μου εἰπῆτε : «Ἡμεῖς οἱ μικροὶ κάμνομεν, ὅσον ἡμποροῦμεν, τὸ χρέος μας ἄς το κάμουν και οἱ μεγάλοι. Ἡμεῖς βέβαια δὲν ἐθυνοῦμεθα διὰ τὴν πνευματικὴν ἀκίνησιν. Νὰ τα εἰπῆτε εἰς τοὺς μεγάλους.»

Ἔχετε δίκαιον. Ἀλλὰ, ἐλησιμονῆσατε κάτι τι σπουδαῖον : ὅτι τὰ ἔτη παρέρχονται γρήγορα, ὅτι οἱ μικροὶ γίνονται μεγάλοι. Ἄν λοιπὸν εἶνε ἀδιαφοροὶ και οἱ μικροὶ φιλόμουσοι, ἄμα μεγαλώσετε και σεῖς θὰ γίνετε λοιπὸν ἀφιλόμουσοι ; Ἡ ἀγάπη τοῦ βιβλίου θὰ σας ἀφήσῃ ; Ὅξιαφορῆτε και σεῖς πρὸς τὰ καλὰ βιβλία ; Ὅαφομοιωθῆτε μετὰ τὴν τάξιν ἐκείνην, ἡ ὁποῖα προκαλεῖ σήμερον τὴν πνευματικὴν μας ἀκίνησιν ;

Ὅχι ! μυριάκις ὄχι ! . . Ἰδοὺ τί ἡθελα νὰ σας εἶπω : Προσπαθήσατε μετὰ πᾶσαν θυσίαν νὰ διατηρήσῃτε τὴν φιλομουσίαν σας. Αἱ ἀσχολίαι τοῦ βίου ἄς μὴ σας μαράνουν ποτὲ τὴν ἀγάπην τοῦ βιβλίου. Φυλάττετε τὸν πόθον τῆς ἀναγνώσεως, ὡς σπινθηρα ἀκοίμητον ἐν τῇ ψυχῇ σας. Ὅ ξρως πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀπόλαυσιν ἄς μὴ σας ἐγκαταλείψῃ ποτὲ. Ἀγοράζετε βιβλία και ἀναγινώσκετέ τα πάντοτε, ὅπως και τώρα. Μὴ παύσετε νὰ πλουτίζετε τὴν Βιβλιοθήκην σας, και συνεθεῖσθε ἀπὸ τώρα νὰ τὴν θεωρήτε ὡς τὸν ἀριστον και ἀναρκαίτητον σύντροφον ὀλοκληροῦ τοῦ βίου σας. Πᾶσα ἡλικία ἔχει τὰ ἀναγνώσματᾰ τῆς εἰς πᾶσαν ἡλικίαν θὰ εὐρετε τὴν ἀνάλογον πνευματικὴν τροφήν ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ σας λείψῃ ἡ βρεξις. Καμμία ἡλικία νὰ μὴ ὑπάρξῃ διὰ σας, βίου σκοτεινοῦ και κτηνώδους, ὁποῖος εἶνε ὁ ἀνευ βιβλίου βίος. Ἀληθῶς φιλόμουσος εἶνε μόνον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ τὴν φιλομουσίαν του μεχρι τέλους ζωηράν και ἀκαμίαν.

Ἄν συμβῆ τούτο εἰς σας — ὅπως εὐχομαι και ἐλπίζω, — τότε δὲν θὰ φοβούμαι τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ μικροὶ θὰ γίνουν μεγάλοι. Δὲν παύω νὰ σας το ἐπαναλαμβάνω : Σεῖς εἰσθε ἡ ἐλπὶς τοῦ Ἔθνους. Ἄς εἶνε λοιπὸν τὸ εὐγενέστερον των ὄνειρων σας, νὰποτελέσετε μίαν ἡμέραν τὴν ἰσχυράν και πόλυπληθῆ ἐκείνην τάξιν, ἡ ὁποῖα, διὰ τῆς φιλομουσίας της και διὰ τῆς ἀγάπης της πρὸς τὰ βιβλία, θὰναπλάσῃ τὸν πνευματικὸν βίον τῆς Ἑλλάδος !

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΙΚΡΑ ΕΒΡΑΙΑ

[Συνέχεια ἔδε σελίδᾰ 203].

Ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς Οὐγγυρου ἱπποῦ, τὸν ὁποῖον ὁ ἄπιστος και βάρβαρος ἐχθρὸς του εἶχε συλλαβῆ ἀιχμάλωτον, τὸν εἶχε ζεῦξῃ κοντὰ εἰς τὰ βῶδια, ἐμπρὸς εἰς τὸ ἄροτρον, τὸν εἶχε μαστιγώσῃ ἔπειτα ἀνηλεῶς και τὸν εἶχεν ἐξευτελίσῃ και καταπατήσῃ ἐπαισχύντως.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἱπποῦ ἐπώλησεν ὅλα τὰ κειμήλιά της και ἐνεχυράσῃ τὸν πύργον και τὰ κτήματᾰ της οἱ φίλοι του ἔκαμαν γενναίως ἐράνους, διότι τοὺς εἶχαν ζητήσῃ ἀπιστεῦτως μέγαν ποσόν. Ἐν τούτοις ὁ ἐχθρὸς ἐπληρώθη και ὁ ἱππότης ἀπηλλάχῃ ἀπὸ τὴν ἀιχμάλωσίαν και τὴν αἰσχύνην. Ἀσθενῆς και ἐλεεινὸς ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἀλλ' εὐθὺς κατόπιεν ἔγινε γενικὴ ἐξέγερσις κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τῆς χριστιανωσύνης ὁ ἀσθενῆς τὸ ἠκούσε καὶ δὲν εἶχε πλέον οὔτε ἡσυχίαν οὔτε ἀνάπαυσιν ἔβαλε νὰ τον καθίσουν ἐπάνω εἰς τὸ πολεμικὸν του ἄλογον, τὸ αἷμα

έχρωμάτισε πάλιν τὰς παρειάς του, αἰ δυνάμεις ἐφαίνοντο ἐπὶ τῶ ἐπανήλθον, καὶ ἐξεκίνησε καὶ αὐτὸς τέλος μὲ τούτους ἄλλους πρὸς τὴν νίκη. Ἄκριβῶς ὁ ἴδιος ἐχθρός, ὅστις τὸν εἶχε ζεύξει πρὸ τῆς ἀρότρον, ἐξευτέλιση καὶ κακοποιήσῃ, ἔγινε τώρα αἰχμάλωτός του, καὶ ἀπὴλθῃ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰς ὑπογείους φυλακάς τοῦ πύργου τοῦ ἄλλ' ἀμέσως τὴν πρώτῃν στιγμὴν ἦλθεν ὁ ἱππότης καὶ ἤρωτησε τὸν αἰχμάλωτόν του.

«Εἰςεύρεις τώρα, τί σε περιμένει;»

«Ναί,» ἀπήντησεν ὁ ἄπιστος· «ἐκδίκησις.»

«Ναί, τοῦ χριστιανοῦ ἢ ἐκδίκησις,» εἶπεν ὁ ἱππότης. «Ἡ θρησκεία μας διατάττει νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας, ν' ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας· ὁ Θεὸς εἶνε ἡ ἀγάπη! Ἐπίστρεψε ἐν εἰρήνῃ εἰς τὴν πατρίδα σου καὶ τοὺς ἀγαπητοὺς σου, καὶ ἔσο καλὸς καὶ ἀγάπα ἄλους, πρὸ πάντων ὅταν εἶνε δυστυχεῖς καὶ ἐλεεῖνοί.»

Τότε ὁ αἰχμάλωτος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα : «Ποτε δὲν θά το ἐπίστρεψα αὐτὸ δυνατόν! Ἡμῶν βέβαιος ὅτι μ' ἐπερίμεναν πόνοι καὶ μαρτύρια, καὶ δι' αὐτὸ ἤπια δηλητήριον, τὸ ὅποιον εἰς ὀλίγας ὥρας θά με θανατώσῃ· ἀλλὰ πρὶν ἀποθάνω, ὦ! διδάξέ με τὴν θρησκείαν, ἢ ὅποια τοιαύτην ἀγάπην καὶ συγγνώμην περικλείει· εἶνε μεγάλη καὶ θεῖα ἄς ἀποθάνω ἐν αὐτῇ, ἄς ἀποθάνω ὡς Χριστιανός!»

Καὶ ἡ παράκλησις του ἐξεπληρώθη. Ἀυτὴ ἦτο ἡ διήγησις, ἢ ὅποια ἀνεγινώσκето ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Σάρας. Ὅλοι τὴν ἤκουσαν καὶ συγχρίθησαν, κανεῖς ὅμως δὲν εἶχε συγκινηθῆ, ὅσον ἡ Ἐβραῖα ὑπηρέτρια, ἢ ὅποια ἐκάθητο εἰς τὴν γωνίαν· θερμὰ δάκρυα ἐφαίνοντο λάμποντα εἰς τὰ κατάμαυρα μάτια τῆς· εὗρισκε πάλιν τὴν παιδικὴν τῆς καρδίαν, ὅταν ἐκάθητο εἰς τὸ θρανίον τοῦ σχολείου καὶ ἤκουε τὸ μεγαλεῖον τοῦ Εὐαγγελίου κατὰ πρώτον. Τὰ δάκρυα ἔρρευαν ἀφρονά εἰς τὰς παρειάς τῆς...

«Πρόσεξε τὸ παιδί μου νὰ μὴ γίνῃ χριστιανὴ!» ἦτο ἡ τελευταία λέξις τῆς μητρὸς τῆς εἰς τὴν κλίνην τοῦ θανάτου, καὶ τὴν ἤσθάνετο βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, μαζί μὲ τὰς λέξεις τῆς ἐντολῆς : «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.»

«Δὲν εἶμαι ὅμως βαπτισμένη,—ἐσκίπτετο,— μὲ ὀνομάζουν Ἐβραῖαν, τὰ παιδία τῆς γειτονεῖας τὸ ἐφώναζαν ἀπ' ἐπίσω μου τὴν Κυριακὴν προχθές, καὶ μ' ἐπερίπαιζαν, ὅταν ἐστάθηκα ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀνοικτὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκύτταξα τὰ κερία, ποῦ ἔκαιαν εἰς τὸ ἱερόν, καὶ ἄκουα τοὺς ψαλμοὺς τοῦ χοροῦ. Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ σχολείου ἕως σήμερα, μία δύναμις μοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν χριστιανωσύνην, ὅπως ἡ θερμότης

καὶ τὸ φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιον· καὶ ὅσον ἂν κλείνω τὰ μάτια μου εἰς αὐτὴν, εἰσέρχεται ὁμοῦς βαθεῖα εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἀλλά, μητέρα μου, δὲν θά σε λυπήσω μέσα εἰς τὸν τάφον σου! δὲν θά παραβῶ τὴν ὑπόσχεσιν, ποῦ σου ἔδωκεν ὁ πατέρας μου! Δὲν θά διαβάσω τὴν χριστιανικὴν Βίβλον. Ἐγὼ τὸν Θεὸν τῶν πατέρων μου ὡς καταφύγιον διὰ τὴν πτωχὴν μου καρδίαν!»

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

Κατὰ τὸν Ἄνδερσεν.
ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 204)

Ἡ Μηλιὰ ἔρριψε παρακλητικὸν βλέμμα πρὸς τὸν Ἐνωμοτάρχην, ὁ ὅποιος, μὲ κάποιαν συστολήν, εἶπε πρὸς τὸν Δῆμαρχον:

— Ὁ κύριος Μοίραρχος, ὅταν ἦλθε καὶ ἔκαμε ἐπιθεώρησι, μᾶς εἶπε γι' αὐτὴ τὴν σιταποθήκην: «Πρέπει νὰ διορθώσῃτε τὴν στέγην. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ φυλακίζετε ἀνθρώπους σὲ τέτοια φυλακὴ. Αὐτὴ μόλις θά ἦταν καλὴ γιὰ σκυλιά.»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασεν εἰς τὸ δημαρχεῖον μίᾳ γαμήλιος συνοδία. Ἡ νύμφη ἦτο πολὺ εὐμορφῆ ὁ γαμβρός, υἱὸς πλουσίου κτηματίου, προσώπου πολὺ σημαντικοῦ εἰς τὸν δήμον, ἔγινε δεκτὸς ὑπὸ τοῦ κυρίου Δημάρχου μὲ μειδιάματα καὶ θερμὰς χειραψίας.

Καὶ ὅταν ὁ Ἐνωμοτάρχης τὸν εἶδε τόσο ἀνησυχολημένον, νὰ ζητῆ μὲ φούριαν τὰ ληξιαρχικά του βιβλία, τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ αὐτί:

— Κύριε Δῆμαρχε, ποῦ θέλετε νὰ ὀδηγῆσω τοὺς μικροὺς ἀλῆτας;

— Ὅπου θέλετε... καὶ εἰς τὸν διάβολον ἀκόμη... φθάνει νὰ με ξεφορτωθῶν!

Εἰς τὸν διάβολον; Ἄ, πολὺ εὐκολώτερον ἦτο νὰ τα ὑπάγουν εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Χωροφυλακῆς... Ὁ καλὸς λοιπὸν Ἐνωμοτάρχης ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν Μηλιάν, ὁ χωροφύλαξ ἐπῆρε τὸν Γιαννάκη, καὶ ἐνῶ ὄλοι ἐκεῖ ἦσαν ἀνησυχολημένοι μὲ τοὺς νεονύμφους, ὥστε κανεῖς δὲν ἐπρόσεχε πλέον εἰς τοὺς χωροφύλακας καὶ τοὺς μικροὺς ἀλῆτας, ἐξῆλθον καὶ οἱ τέσσαρες ἀπὸ τὸ Δῆμαρχεῖον, καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἔφθασαν εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Χωροφυλακῆς, ὅπου καὶ ἡ κατοικία τοῦ κυρίου Ἐνωμοτάρχου.

— Ἐμῆγτε μέσα, παιδιὰ μου, εἶπεν ἀνοίγων τὴν θύραν.

— Καὶ τί θά μας κάμουν ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιὰ.

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, θά σας δώσουν νὰ φᾶτε, ἀπήντησεν. Καὶ ἔκραξε μεγαλοφώνως τὴν σύζυγόν του:

— Μικρία! Μαρία!
— Ἄ, ἡ φωνὴ τοῦ μπαμπᾶ!
Καὶ δύο παιδάκια, τῆς ἡλικίας τοῦ Γιαννάκη καὶ τῆς Μηλιᾶς, προσέτρεξαν καὶ ἐκρημάσθησαν ἀπὸ τὸν λαϊκὸν τοῦ Ἐνωμοτάρχου, ὁ ὅποιος ἔσκυψε διὰ νὰ τα φιλήσῃ.

— Ποῦ εἶνε ἡ μητέρα σας;
— Ἐδῶ εἶμαι, Κώστα! ἀπεκρίθη γυναικεῖα φωνὴ ἀπὸ τὸ πλησίον δωμάτιον. Μαγειρεύω γιὰ νὰ δειπνήσουμε...
— Καὶ τί καλά;
— Σούπα λάχανο...
— Χμ! ἔκαμε τότε ὁ Γιαννάκης, καὶ ἔστρώθη εἰς μίαν καρέκλαν.

Μετ' ὀλίγον εἰσηλθε καὶ ἡ Μαρία, γυναῖκα ὑψηλὴ καὶ ξανθὴ, μὲ πολὺ ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν, καὶ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς.

— Τὰ καϊμένα τὰ παιδιὰ, ἔλεγε· καλά ἔκαμες ποῦ τα ἔφερες ἐδῶ. Τὸ ἀγόρι μοιάζει πολὺ μὲ τὸν Πιτράκη μᾶς· εἶδες;... Ἐπὶ τέλος δὲν ἔκαμαν κανένα ἐγκλημα, ποῦ ἤπιαν λίγο γάλα... Κάθε παιδί 'στὴ θέσι τους, ἔτσι 'στὸ δρόμο, χωρὶς λεπτά, κουρασμένο, νηστικό, διψασμένο... θά ἔκανε τὸ ἴδιον... Δὲν λέγεται κλεψιά αὐτή.

— Ἐννοεῖται!
— Ἴδε τὰ πῶς μιλοῦν μὲ τὰ παιδιὰ μας, σὰν νὰ τα ἐγνώριζαν ἀπὸ καιρὸ! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε καλά παιδιὰ. Ἄν εἶχαν κάμη κανένα κακό, δὲν θα ἐπέρονον μὲ τόσῃ ἀθωότητα. Θά μας ἀπέφευγαν καὶ θά μας ὑποπτεύοντο... Ἀλήθεια, νὰ ρίξω κι' ἄλλο βούτυρο 'στὴ σούπα... Ὁἔλω νὰ τα εὐχαριστήσω τὰ καϊμένα...

Φαντάζεσθε πλέον μὲ πόσῃν ὄρεξιν ἔφαγαν τὴν ὥραιαν ἐκείνην σούπαν, ἢ ὅποια τοῖς προσεφέρετο μὲ τόσῃ καλὴν καρδίαν! Ἐπῆραν ἀπὸ δυὸ πιάτα ὁ καθένας, ὁ δὲ Δημητράκης, ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τοῦ Ἐνωμοτάρχου, εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ πάρουν καὶ τρίτον. Ἡ Μηλιὰ, ἢ ὅποια εἶχε παραχορτάσῃ πλέον, ἠναγκάσθη νὰ ἰσχυρῆ· ἀλλ' ὁ Γιαννάκης σὲ τέτοια πράγματα ποτὲ δὲν ἔλεγεν ὄχι, καὶ ἄδειασε καὶ τὸ τρίτον τοῦ πιάτου μὲ τόσῃν ὄρεξιν, ὥστε ἡ καλὴ Μαρία τὸν ἐθαύμασε.

— Καλέ, σὺ τρῶς σὰν ἄνδρας! τῷ εἶπε.

— Ναί, ναί, σὰν ἄνδρας σωστός, εἶπε καὶ ὁ Δημητράκης.

— Εἶνε ποῦ ἔχω νὰ φάγω πολὺν καιρὸν τόσῃ ὥραιαν σούπαν, ἀπεκρίθη ὁ Γιαννάκης. Ἐκεῖ ποῦ ἤμεθα, δὲν εἶχαμε κανένα φῶδο νὰ κακοστομαχίσουμε!

Καὶ τὰ δυὸ ἀγοράκια ἐγελοῦσαν μαζί, ὡς οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ὁ Δημητράκης ἤθελε νὰ παίξουν, καὶ ἐπροσπάθεισε νὰ καταφέρῃ καὶ τὴν Μηλιάν νὰ παίξῃ μαζί των.

— Ὁχι· ὄχι, εἴμεθα πολὺ κουρασμένοι.

— Ποῦ νὰ βάλω τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθῶν; ἠρώτησεν ὁ Ἐνωμοτάρχης τὴν σύζυγόν του.

— Εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ Νικίτα τοῦ χωροφύλακα, ποῦ ἔχει πᾶρη ἄδεια γιὰ ὅτῳ ἡμέρες.

— Ναί· μ' ἂν ὁ κύριος Δῆμαρχος μάθῃ ὅτι ἔβαλα φυλακισμένους εἰς θάλαμον χωροφύλακος, εἶνε ἱκανὸς νὰ κάμῃ ἀναφορὰν ἐναντίον μου.

— Καὶ ποῦ θά το μάθῃ;
— Μπορεῖ νὰ μας προδώσῃ κανένας φθονερός... Νά, παραδείγματος χάριν, ἡ γυναῖκα τοῦ Χαλαλάκη, ποῦ δὲν σε χωνεύει, γιὰτί εἶσαι πειὸ καλὴ νοικοκυρά ἀπ' αὐτήν, δὲν μπορεῖ, νομίζεις, νὰ το κάμῃ;

— Καὶ τί; πρέπει ἐμεῖς τώρα νὰ πετάξουμε τὰ παιδιὰ εἰς τὸ δρόμο;

— Ὁχι· βέβαια! μὰ ὄχι καὶ νὰ τὰ βάλουμε ἐκεῖ ποῦ εἶπε... δὲν μπορεῖ... δὲν τολμῶ...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Χαλαλάκης, ὁ χωροφύλαξ, ὁ ὅποιος εἶχε βοηθήσῃ τὸν Ἐνωμοτάρχην εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ Γιαννάκη καὶ τῆς Μηλιᾶς, ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἀρχηγοῦ του, ὅπου μὲ μεγάλῃν ἐκπληξιν εἶδε τὰ παιδιὰ του νὰ παίξουν μὲ τοὺς μικροὺς ἀλῆτας.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, ποῦ σας ἀνησυχῶ τέτοια ὥρα! ἀλλὰ ἐσυλλογίσθηκα, ὅτι μπορεῖ νὰ με χρειάζεσθε, γιὰ νὰ κάμω τὰ παιδιὰ 'στὴν παλῆα σιταποθήκην...

— Ἐστὴν παλῆα σιταποθήκην! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, καταθυμωμένη. Καὶ τοῖς σας εἶπε νὰ πᾶτε ἐκεῖ τὰ παιδιὰ; θέλετε νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἀπὸ τὸ φῶδο;

— Εἶνε διαταγὴ τοῦ κυρίου Δημάρχου, ἀπήντησεν ὁ χωροφύλαξ.

— Ναί! ἐγὼ ὅμως τοῦ ὑπεθυμίσα ὅτι ὁ κύριος Μοίραρχος μᾶς εἶπεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φυλακίζουμε ἐκεῖ-μέσα ἀνθρώπους, πρὶν διορθώσουμε τοῦλάχιστον τὴν στέγην.

— Γιὰ μίᾳ νυχτιᾷ μόνον τί θά πάθουν; ἐπέμεινεν ὁ χωροφύλαξ.

— Μπᾶ! νὰ σουλέγαν νὰ βάλῃς ἐκεῖ-μέσα τὰ κοριτσάκια σου, καὶ νὰ σ' ἐβλεπα! εἶπεν ἡ Μαρία.

— Τὰ κοριτσάκια μου ὄχι· μ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποῦ γυρῶζον 'στοὺς δρόμους καὶ κλέβουν τὸ γάλα;

— Ὁχι τὸ κοριτσάκι! διέκοψεν ὁ Ἐνωμοτάρχης· αὐτὸ δὲν ἔκλεψε τίποτα. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγόρι... εἶνε κλοπὴ τάχα αὐτὸ που ἔκανε; Ἐπειδὴ τὸ ἓνα ἐβούζαζε δέκα λεπτῶν γάλα, πρέπει ἐμεῖς

νὰ καταδικάσουμε καὶ τὰ δυὸ εἰς θάνατον ἀπὸ καμμιὰ ἀρρώστεια, ποῦ θ' ἀρπάξουν μέσα 'στὴν σιταποθήκην;... Λόγω τιμῆς, δὲν το ἐννοῶ αὐτό!

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Ἐνωμοτάρχη, ἀπήντησεν ὁ χωροφύλαξ· διαβίβῳ ἀπλῶς διαταγὴν τοῦ κ. Δημάρχου, τὸν ὅποιον συνήντησα εἰς τὸν δρόμον, τὴν ὥρα ποῦ γύριζε 'στὸ σπίτι του. «Νὰ φυλακίσετε καλά τοὺς ἀλῆτας που συνελάβατε, μοῦ εἶπε· ἢ μικρὰ μοῦ ἐφάνη πολὺ αὐθάδης.» Τελοςπάντων,

κύριε Ἐνωμοτάρχη, κάμετε ὅπως θέλετε. Σεῖς εἰσθε ἐδῶ ὁ ἀρχηγός.

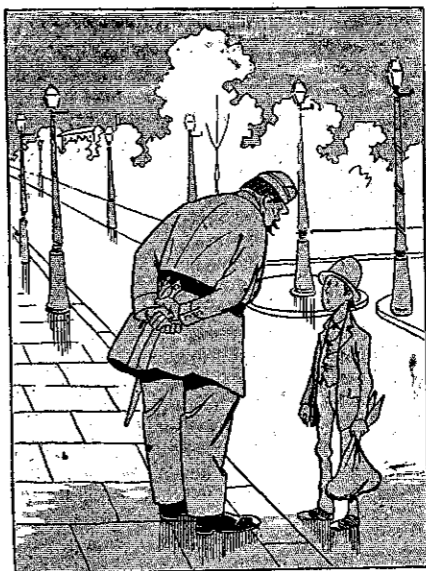
Καὶ ὁ χωροφύλαξ, χαιρετίσας, ἀπεσύρθη.

Ἐξάφνα ἠκούσθησαν θρῆνοι εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου... Πρῶτὴ εἶχεν ἀρχίσῃ ἡ Μηλιὰ, ἔπειτα τὴν ἐμίμηθη ὁ Γιαννάκης· καὶ τέλος οἱ μικροὶ τῶν φίλοι, ἀφ' οὗ τοὺς εἶδαν νὰ κλαίουν, ἔκαμαν καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιον.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΑΓΟΥΣΑ

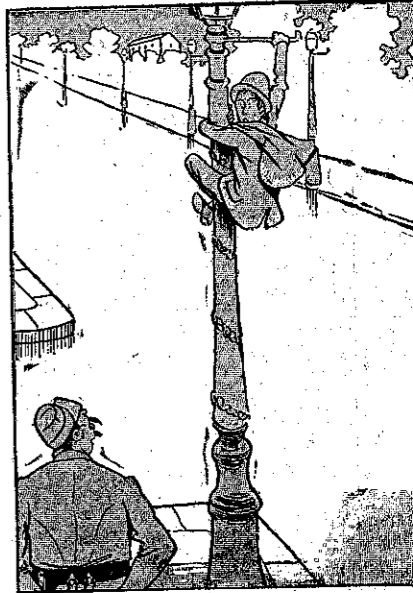
Ο ΜΑΓΚΑΣ. — Κύριε Αστυφύλακα, εἶμαι ξανάκι καὶ δὲν ξέρω τὰ μέρη τῆς Ἀθήνας. Δὲν μου λῆς ποῦ εἶνε τὸ Σύνταγμα;

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ. — (Ἐκτείνων τὴν χεῖρα.) Τὸ Σύνταγμα; Νά, παιδί μου, ἴσα... ἐκεῖ ἐπάνω... φηλά.

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ. — (Ἰασιμώμενός καὶ μοιολογῶν, ἐνῶ ὁ μικρὸς ἀπομακρόνεται.) Τί κουραστικὴ ζωὴ, Θεέ μου! Αἰώνιος 'στὸ πόδι! Ἄχ! Πῶς νυστάζω...

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ. — (Στρέφεται μετ' ὀλίγον καὶ προστρέχει.) Τί γυρεύεις ἐκεῖ-ἐπάνω; Ο ΜΑΓΚΑΣ. — Πηγαίνω 'στὸ Σύνταγμα, κύριε Αστυφύλακα!

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ 'ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ'

ΘΑ ΕΚΔΟΘΗ Τὸν 'Ιούλιον ΠΡΟΑΣΟΝΙΚΙΟΥ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Μυθιστορία 'Ανδρέου Δωρῆ, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς 'Ακαδημίας. Κατὰ μεταφράσει ὑπὸ Κωστή Παλαμά. Μετὰ πρόλογον ὑπὸ Σπυριδωνος Δάμπρου.

Τίμος ἐκ 400 περίπου σελίδων, πλουσιώτατα εἰκονογραφημένος· ἐκτυπῶνται ἕξη, καὶ τιμᾶται 'Αδευτος φρ. 3,50.—Χρυσοῦδες φρ β.

Διὰ δὲ τοὺς προαποστέλλοντας ἡμῖν τὸ ἀντίτυπον μέχρι τῆς 20 'Ιουλίου τὸ βραδύτερον τιμᾶται: 'Αδευτος φρ. 3. καὶ Χρυσοῦδες φρ. 4,30.

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

(Ἴδε φυλλάδιον 17ον, σελ. 133).

Ἰδοὺ ἡ ἀκριβὴς ἀπαρίθμησης τῶν προσώπων, ὅρα τ ῶ ν τ ε ρ α ῖ ἄ ο ρ ἄ τ ω ν, τὰ ὅποια ὑπάρχουν εἰς τὴν Μεγάλῃν Μαγικὴν Εἰκόνα.

Ἐν πρώτοις, ὁ χονδρὸς ἐκεῖνος κύριος (ἀρ. 1) ὁ καπιζων τὴν πίπαν τοῦ μακαρίως, κρύπτει μὲ τὴν σεβαστὴν κοιλιάν τοῦ δύο παιδία (ἀρ. 2 καὶ 3) τὰ ὅποια προδίδουν αἰ σκίαι των. Ἄπο τὸ ἀμαξάκι, τὸ ὁποῖον σύρει ἐν παιδίον (ἀρ. 4) προβάλλουν δύο πάδες ἄ ν ὁ μ ι ο ι, διαφορετικῶν μεγέθους, οἱ ὅποιοι φαίνεται ἐκ τούτου ὅτι ἀνήκουν εἰς δ ὁ ὅ ἄ ἅ ἅ α παιδάκια (ἀρ. 5 καὶ 6) ἐξηπλωμένα μέσα εἰς τὸ ἀμαξάκι. Δεξιῶ, καποιος (ἀρ. 7) ρίπτει τροφήν εἰς τὰς ὄρνιθας ἕνας ἄλλος (ἀρ. 8) κινεῖ τὴν ἀντλιάν. Δύο χεῖρες ἐπὶ τοῦ τοίχου, μαρτυροῦν ὅτι κάποιος (ἀρ. 9) κρύπτεται ὀπισθεν, προσπαθῶν νάναρριχηθῆ. Ὁ μικρὸς, ὁ ὁποῖος τ ρ α μ π α λ ῖ ζ ε τ α ι (ἀρ. 10) πρέπει κατὰ τὸν ἀπαράβατον νόμον τῆς ἰσοροπίας, νὰ ἔχῃ καὶ ἕνα τούλάχιστον σύντροφον, (ἀρ. 11) ὁ ὁποῖος σκεπάζεται τώρα ἀπὸ τὸν τοίχον. Ἄπο τὴν θύραν προβάλλει εἰς ποδηλάτης (ἀρ. 12) ὁ ὁποῖος ἐπιβαίνει τ ρ ι π λ ο ὦ ποδηλάτου, ἐπειδὴ ἀνωθεν τοῦ τοίχου φαίνονται τὰ κασκέτα τῶν δύο συντρόφων τοῦ (ἀρ. 13 καὶ 14.) Ἄλλὰ καθὼς τρέχουν, δὲν ὑπάρχει φόβος νάναποδογουρίσουν τὸν καίμενον ἐκεῖνον (ἀρ. 15), τοῦ ὁποῖου μόνον ἡ σκία φαίνεται ἔμπροσθεν των, παρὰ τὴν θύραν.

Ἐπάνω, δεξιῶ, εἰς τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ, φαίνεται μία βάρκα. Μέσα εἰς τὴν

βάρκαν ὑπάρχει ἕνας κύριος (ἀρ. 16) ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνος· μία ἄκρα ὀμβρέλλας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, προδίδει τὴν παρουσίαν τῆς συντρόφου τοῦ (ἀρ. 17.) Ὅπισθεν τοῦ θάμνου κρύπτεται τὸ παιδίον (ἀρ. 18) τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὸν χάρτινον ἄετον. Ἐκεῖ δὲ πλησίον θὰ ὑπάρχη καὶ κάποιος ἄλλος (ἀρ. 19) ὁ ὁποῖος γυμνάζεται εἰς τὴν σκοποβολὴν, ρίπτων βέλη, ἐκτὸς τοῦ κρυμμένου κυνηγοῦ, (ἀρ. 20) ὁ ὁποῖος πυροβολεῖ ἐκεῖθεν καὶ φονεύει τὴν πίπτουσαν ἀγριόπατιαν. Τὸ χοιρίδιον ἐκεῖνον κρατεῖ δευτερευόντος ἀπὸ τὸ πόδι ὁ χωρικὸς (ἀρ. 21) ὁ ὁποῖος τὸ πηγαίνει εἰς τὴν ἀγορᾶν ἐκτὸς τοῦ σχοινοῦ, φαίνεται καὶ τὸ μαστιγίον τοῦ, (διότι ἄλλως ἤμποροῦσαν μὲν νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι τὸ χοιρίδιον εἶνε δευτερεύον ἀπὸ κανένα δένδρον.) Κατόπι τοῦ ἀρότρου, ἀπὸ τὸν θάμνον, ὁ προβάλλει βέβια καὶ ὁ γεωργός, (ἀρ. 22) τοῦ ὁποῖου ἐπρόβαλεν ἤδη τὸ μαστιγίον. Ἐνα παιδάκι (ἀρ. 23) κρατεῖ μὲ τὸ σχοινάκι τοῦ τὸ μπαλόκι τοῦ ἐν ἄλλο (ἀρ. 24) ἔχει ρίψη τὸ τόπι του, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀνωθεν τῶν ποδηλάτων. Ἄπο ὄλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εὐχριστεῖται ὀλιγότερον, εἶνε βέβαια ὁ μικρὸς (ἀρ. 25) ὁ ὁποῖος ζυλοκοπεῖται ἀπὸ τὴν μητέρα του (ἀρ. 26) εἰς τὴν ἐπισθον τῆς πρόσ τ' ἀριστέρῃ οἰκίᾳ (ποῦς ξεύρει τί ἔχει κάμη !). Ἄλλ' ἀργότερα βέβαια θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ (ἀρ. 27) ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς στέγης, ἐκφοβίζει τὰ καίμενα τὰ περιστέρια. . . .

Τὰ πρόσωπα λοιπὸν τῆς Μ α γ ι κ ῆς Εἰ κ ὠ ν ο ς, εἶνε ἐν συνόλω εἰκοσι ἐπτὰ, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἐξ μόνον ὁρατὰ.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας ὑπῆρξε μοναδική. Ἐλαβν περισσότερας ἀπὸ 1000 ἐπιστολάς. Ποτέ, εἰς κανένα διαγωνισμὸν, εἰς κανέν ζήτημα δὲν ἔλαβον μέρος τόσῳ πολλοί ! Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε ὅτι ο ὗ δ ε ἰ ς εὖρε τὸν ἀκριβὴ ἀριθμὸν τῶν ὑπαρχόντων προσώπων· δηλαδὴ οὐδενὸς αἰ ἀνακαλύψεις ὑπερέβησαν τὰ 26 πρόσωπα, διότι οὐδεὶς κατῴρθεσε νὰ εὔρη καὶ τὸ δευτερον παιδίον, τὸ κρυμμένο μέσα εἰς τὸ ἀμαξάκι. Εἶνε ἀληθὲς, ὅτι εἰς τὰς ἐπιστολάς τῶν περισσότερων ἐσημειώθητο καὶ 27 καὶ 30 καὶ 40 καὶ 50 πρόσωπα. Ἐνας μάλιστα τανέβησεν εἰς 120 καὶ ἄλλος εἰς 500, κατορθώσας νάνακαλύψῃ δόλικλον πλοῖον μὲ τριακασίους ἐπιβάτας ! Ἄλλος πάλιν ἐφαντάσθη δόλικλον στρατόν, καὶ ὄχι ὀλιγοὶ ἐνόμισαν ὅτι διακρίνουν κεφαλὰς λαγωῶν, χελώνας, καμήλους, ἀγριανθρώπους κτλ. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι αἱ ταυταὶ πλάνα δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει, καὶ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν προσώπων,

τὰ ὁποῖα μοῦ ἐσημείωσεν ἕκαστος, ἐφρόντισα πρώτα-πρώτα νάναφαιρῶ τὰ φ α ν τ ἄ σ μ α τ α.

Δὲν εἶνε δυνατόν νάναφέρω ἐδῶ ὁλοῦς, ὅσοι μοῦ ἔστειλαν τὰς σχετικὰ ἀκριβεστέρους λύσεις. Εἶνε τόσῳ πολλοί ! Ὁ ἀποστέλλων λοιπὸν κατ' ἀνάγκην νάναφέρω μ ε ρ ι κ ο ὦ ς μόνον ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εὗρον 26 ἢ τούλάχιστον 25 πρόσωπα.

'Ανδρέας Δ. Κουντουριώτης, 'Αρχιτέκτων, Ἐλεφθέρω, Ἐνετραυμένη Ἑλληνοπούλα, Πάνοτε Φαῖδρᾶ, Ἐβαρὴν Πρωιά, Κάμεν Σόφια, Ἄρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, Φιλόμυθος Παις, Κεραυνός, Μπαρβόνιος Δρομεύς, Εὐθύμης Παῖς, Διον. Α. Καθβαδίας, Ἰουλία Ν. Γεννοῦλη, Λιμνοβάλασσα τοῦ Μεσολογίου, Ἐμποδοκλῆς, Ἄμμα τοῦ Ἡλίου, Καφρέας, Ἰσοδομαστρία, Γλυκεῖα Ἐλπίς, Λουσίος, Δάμ τοῦ Βουνοῦ, Μερὸπη Μαρίνου, Ἀερανασοπούλα, Σοφὸς Πιττακός, Ἴρις, Θαλασσία Ἄυρα, ἡ ἀδελφούλα τῆς Θαλασσοδόλας, Ἄγραιο Ἄρταμις, Μενεξεδένια, Ἄνθος τῆς Ἀύγης, Ὁμηκίδης Ἱστορικὸς, Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, Μυκρὸς Τυμπαριστής, Τίρι-Δίρι, Μέλας Διάβολος, Πητὼν τῆς Ἐρήμου, Ἰππότης τῶν Ἀνεμων, Ψάλλον Ρύαξ, Δ. Βιχρᾶνης, Βύπατρις Ἄθηναιος, Σελευκος ὁ Κεραυνός, Μεταγρηγοῦρας Ναυτής, Ἄμαρτωλὸς Ἕλλην, Μή με σκοτιζέ, Ἄγρυπνος Φίρος καὶ . . .

Ἄς σταθῶ ἐως ἐδῶ, διότι κινδυνεύω νὰ γεμίσω τὸ φύλλον μὲ ὀνόματα.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὀφείλω νὰ σημειώσω ἰδιαίτερως, διὰ τὴν ἀπαράμιλλο αὐτῶν χάριν, τὰς ἐπιστολάς τοῦ Γ ο υ λ ῖ α ς Ν. Γ ρ ι α ν ο ὗ λ η.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΚΗΠΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΠΟΥΛΑΚΙΑ (Μ ὀ θ ο ς)

'Ἦταν τοῦ κλαδεμοῦ ὁ καιρὸς καὶ μὲ τὰ σύνεργά του ἦλθε κι' ὁ γέρω-κηπουρὸς σὲ κυδωνιά ἀπὸ κάτω, σκυττάζοντας μὲ σκέψη ποῦ πρέπει νὰ κλαδέψῃ

Τότε τοῦ λέγουν δυὸ πουλιά, μὲ παρακαλετὴ λαλιά : —Μὴ βλάψῃς τὸ δενδράκι ! Ὁ ἄ κ τ ῖ ο μ ε ὦ μ ο ρ φ η φ ω λ ῖ ἄ ς αὐτό-δα τὸ κλαδάκι.»

—Πουλιά μου, ἀλλοῦ ὀρίστε καὶ τὴ φωλιά σας κτίστε. κ' ἐγὼ θὰ τὸ κλαδέψω, γιὰ νὰ τὸ ἡμερέψω, μὰ ὄαν ἐλθῆτ' ἄλλη φορά, θὲ νὰ εὔρητε μὲ χαρὰ δενδράκι μὲ λουλούδια καὶ τότε, θὲ νὰ ἰδῆτε, πόσα γλυκὰ τραγοῦδια, ἐδῶ θὰ κελαϊθῆτε. . . κ' ἐγὼ, ἄ τὰ τόσα χρόνια, τὸ θέρος, ὄαν ἐλθῶ, γλυκῦτα κυδωνία, ἐλπίζω, νὰ γευθῶ !»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κτυπῆ ἡ θύρα. — Ποῖος εἶνε; ἐρωτᾷ τὴν ὑπέρτριαν ἡ Μαρία τοῦ Φαλίθου. — Ὁ θεὸς σου. — Μόνος; — Καὶ ἡ θεία σου. — Μόνη; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τροβάρου . . .

'Ὁ Ἄρως τοῦ Μεσαίωτος γράφει εἰς ἕνα βιβλιοπολὴν νὰ τοῦ στείλῃ τὸν «Οἰδίποδα Τύραννον». Καὶ ἡ μικρὰ ἐξαδελφὸν τοῦ, ἡ ὁποία ἀναγνώσκει τὴν ἐπιστολήν, ἀνακράζει κλαύουσα : — Κι' ἄλλος τύραννος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ, γιὰ νὰ με τυρανῇ; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλόκλωνος Μικρασιάτου . . .

ΔΙΑΠΛΑΣΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Η ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΟΥ

ἌΝ το εὔρητε, αἱ φίλαι μου Ἄρτέμιδες, (ἠραδὴ ἡ Τολοτίς καὶ ἡ Ἄγραιο, αἱ ὁποῖαι εἰς στενὸνταί φίλαι) εἶνε ὑπὲρ ἢ κατὰ τὴν πρότασιν τοῦ Μικροῦ Τυμπαριστοῦ ; . . . Ἐ, ἂν νομίσατε ὅτι εἶνε κατὰ, θάπατηθῆτε πολὺ. Ἀκούσατε ὀλίγα περιόχας, ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἔγραψαν ἀπὸ κοινοῦ : «Αἱ Ἄρτέμιδες ἄργον, ἄργον, ἄλλὰ εἰς τὸ τέλος παρουσιάζονται. . . Μάθε ὅτι ἡ πρότασις τοῦ Μ. Τυμπαριστοῦ μὲς ἐνθουσίασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε δὲν εὐρίσκομεν πλέον λέξεις καὶ ῥήματα διὰ νὰ δηλώσωμεν τὴν χαρὰν μας. . . Τὸ θέρσον, τὴ βοήν, τὴ πάταγον ἐπροξένησαν οἱ κτύποι τοῦ τυμπάνου αὐτοῦ τοῦ φίλου σου ! Ἐξέκοιραν ἐπὶ τὸν κόσμο ! Καὶ ἴσως μάλιστα δι' αὐτὸ ἐξέλεξε τέτοιον ψευδῶνον. . . Ἡμεῖς λοιπὸν, ὄχι μόνον ἐπιδοκιμάζομεν τὴν πρότασιν τοῦ, ἀλλὰ ψηφίζομεν ἀπὸ κοινοῦ καὶ τὰ ἔξῃ, τὰ ἔποια σὲ παρακαλοῦμεν νάνακαινώσῃς πρὸς τοὺς φίλους σου καὶ ἀδελφοὺς μας. Ἄ ! Ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς προτάσεως, ὁ μὲρὶ τοῦδε Μικροῦ, δὲν ὀνομαστῆθῆ Μέγας Τυμπαριστής. Β' Ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς προτάσεως, ὅσοι οἱ συνδρομηταί σου ἀπὸ κοινοῦ νὰ βραβεῦσωμεν τὸν Μικρὸν Τυμπαριστήν. Γ' Νὰ παρενοσθῆ, καὶ ἂν δὲν θέλῃ, νὰ προσαχθῆ βιαίως; εἰς τὴν Μεγάλῃν Κυριακὴν, διὰ νὰ τὸν γνωρίσωμεν δεξιὸν καὶ ἀξίον. Ὁ Πεζοναυτής μοῦ γράφει : «Ἡ πρότασις τοῦ Μ. Τυμπαριστοῦ εἶνε καλλίστη καὶ ἔχουν δικαίον νὰ γράφουν τόσος καὶ τόσα ὑπὲρ αὐτῆς. Δὲν πρέπει νὰ διπλασιασθῇ μόνον ἡ συνδρομή σου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀξία σου καὶ ἡ χρησιμότης σου. . . Μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμὸν μοῦ ἔγραψαν ἀκόμη : ἡ Ἀλεξάνδρα Ἀγαθῆ, Σμαροπούλου, ὁ Π. Α. Διαμαντόπουλος, ὁ Χαράλαμπος Ἀποστολίδης, ἡ Φιλαμερικανὴ, ὁ Μισοκακόμορος, ὁ Λαδομῆτος Ποντικός, κτλ. κτλ. Ἄλλ' εἶνε πλέον ἡ τελευταία φορὰ, καδ' ἢν δημοσιεύω ἄπλως γινώσκω περὶ τῆς προτάσεως τοῦ Μικροῦ Τυμπαριστοῦ. Εἶδα ὅτι οἱ περισσότεροι εἰσθε ὑπὲρ αὐτῆς, ἐπομένως ἡ Πρότασις θὰ εὖρη μετ' ὀλίγον ὑπὸ ἔμπροσθεν ψηφοφορίας, ὅτε καὶ θὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην σας σημαντικῶν καὶ βλῶνισαν. . . Μὲ ἄλλους λόγους θάφασωμεν πλέον τὰ λόγια καὶ θὰ ἐλθωμεν εἰς τὰ πράγματα. Ἰὰ ποίους ἄρτους, θὰ ἰδῆτε εἰς τὸ προσεχῆς φύλλον.»

Κυματίζουσα Θάλασσα, πολὺ μὲν ἤρρεσεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ φαντάζομαι τὴ θὰ εἶνε αἱ ἄλλαι ἀργότερα, δταν θὰ μοῦ περιγράψῃς τὰς ἐκδρομάς σου. Εἰς τὸν ταχυδρόμον σὺ πρέπει νὰ εἴπῃς νὰ σου παραδίδῃ τὸ φύλλον ἐγκλίως.

Λουσίε, τὸ πρῶτον ἡμοτίχον τῆς «Ἀπρίλης» σου ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὡς ἔξῃ. «Γ' ἀκούσατε κ' ἐν ἄσπετον» ἔρχον ὄμως ἕνα κ' αἰ μία ἀπόστροφος καὶ τὸ εἶδες ὅπως τὸ εἶδες. Ὄρισάτε ἡ ἔμμετρος γνώμη σου, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ Δεῦκαμα, καθὼς καὶ ἡ Πυραμῖς. Ἐκ τῶν εἰδῶν τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων προτιμῶ τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὴν στήλην τῶν ἰδικῶν σου. Ἰὰ «Μικρὰ Ζητήματα» εἶνε διὰ πολὺ μεγαλύτερους ἀναγνώστας.

Ἐκαμεις πολὺ καλὰ, Κεραυνέ, νὰ μὴ ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὴν ἀποτυχίαν—Γ' Βραβεῖον ! φαντάσου τί ἀποτυχία ! . . . — καὶ νὰ μοῦ στείλῃς ἀπάντησιν καὶ διὰ τὴν Ζ' Κυριακὴν. Ποτέ δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητευθῆ κανεὶς, καὶ μάλιστα χωρὶς αἴτιαν. . . Περιμένω καὶ τὰς νέας Ἀσκήσεις σου, αἱ ὅποια δὲν ἀμυβάλλω ὅτι θὰ εἶνε ὄσον καὶ αἱ τοῦ Λουσίου ὀραταί.

Δούρειε Ἰππε, αὐτὸ τὸ ψευδῶνον σου ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Ἰδοὺ τί μοῦ γράφει καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς διὰ τὸν Ἡρώτα τὸν Νικίον : «Ἐνας φίλος μου ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέγνωσε γαλλιστῆ, μοῦ εἶπεν ὅτι, ἐνῶ τὸν ἀνεγίνωσκε, πολλάκις τὸ βιβλίον ἐπέσειν ἀπὸ τὰς χειρᾶς του, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ, καὶ ὁ νοῦς του ἐπλανῶτο καὶ ὄνειροποιεῖ ὅτι εἶν' ἡ κατὰ τὴν ἐκδοχὴν ἐκείνην ἐποχὴν. . . Μάλιστα μοῦ εἶπεν : Ἐὰν θέλῃς νὰ ἴδῃς τὸν Δημοσθένην καὶ τὸν Πλάτωνα, ἀνάγνωσε τὸν Ἡρώτα !»

Εὖγε καὶ εἰς τοὺς ἐν Πειραιεῖ φίλους μου, ὅτι οἱ ὅποιοι τὸ ἐδειξαν εἰς τὰς ἐξετάσεις. «Σεῖς προπάντων οἱ συνδρομηταί τῆς Διαπλάσεως—τοῖς εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ Δικείου κ. Ζήσης Ἀγραναῖτης.—ἐπετύχητε λαμπρὰ, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἱκανοποιεῖτε τὴν ἀγαπητὴν σας. Ἄδρα μοῦ γράφει ὁ Ἀγροπολογιῶτατος, εἰς ἕρ ποτε ὑπερήφανος διότι εἶνε συνδρομητὴς μου.

Ναί, Πασχαλιᾶ, εὔρες πραγματικῶς τὸν «Βασιλῆ τὸν Δράκοντα» αὐτὸς εἶνε ! . . Ἐὰν ἀλίνα αἰνίγματα δὲν δημοσιεύω, Φιλησέ μου τὸν Κουταλιανόν, εἰς τὸν ὁποῖον εὐνομία καλὴν ἐπιτυχίαν. . . Μὰ τί Μαγικὴ Εἰκὼν ἔ ; Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇ κατόπι τὰς ἄλλας. Ὄρα! ἐπίνοια ἡ «Μαγικὴ Νήσος» Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, ἀλλὰ συγγείσει τὰ συνόνυμα μὲ τὰ ἀντίθετα, δι' αὐτὸ πρέπει νὰ κάμῃς μίαν ἄλλην εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ὑπάρχουν ἡ θλίβ συνόνυμα ἢ θλίβ ἀντίθετα. Εἶδα τὴν ὀραίαν πρὸς τὸν Βέρν ἐπιστολήν σου. Νὰ ἰδοῦμεν, θὰ σου ἀπαντήσῃ ; Νύμφη τοῦ Αἰγίου, σὲ συλλυποῦμαι θερμῶς διὰ τὰ ἀλλεπάλληλα αὐτὰ δυστυχήματα. Ναί, ἀγαπητῆ μου κ' ἐγὼ ἐλυπήθην τοὺς καλοῦς σου θεῖους καὶ ἄς μὴ τοὺς εἶχα γνωρίσῃ Περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα. Αἱ παραραγγελίαι τοῦ ἐξαδελφοῦ σου ἐξετελέσθησαν. Καρδερίνα, σὲ συγγαίρω ἀπὸ καρδίας διὰ τὰς τῶνας λαμπρὰς ἐπιτυχίας. Εἶνε ἀπερίγραπτος ἡ χαρὰ μου, διότι θὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ τὰς διχομαχίας, καὶ θὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὄλους τοὺς Διαγωνισμοὺς. Ὄρα! εὔρες τὸν Βασιλῆ τὸν Δράκοντα. Πανταχόθεν μοῦ γράφουν ὅτι εἰς τὰς Ἐξετάσεις πρῶτος ἦλθον συνδρομηταί μου καὶ εἰς τὰ Γυμνάσια, καὶ εἰς τὰ Ἐλληνικὰ Σχολεῖα, καὶ εἰς τὰ Παρθεναγωγεῖα, καὶ εἰς τὸ Ὁδεῖον, καὶ εἰς τὸ Ἀρσάκειον καὶ παντοῦ. Αὐτὸ πολὺ μὲ εὐχαριστεῖ, διότι ἐν ἐκ τῶν δύο ἀποδεικνύει ἡ ὅτι κατορθώνω νὰ ἐμπνέω εἰς ὄλους τοὺς φίλους μου τὸν πρὸς τὴν μάθησιν ἔηλον, ἢ ὅτι οἱ φίλοι μου εἶνε οἱ νοημονέστεροι τῶν Ἑλληνοπαίδων ! Χρυσόφορα Πακτωλῆ, κάλλιστον τὸ ψευδῶνον σου καὶ δεκτόν. Πολὺ-πολὺ ἐλυπήθην, μαθοῦσα τὸν σκληρὸν

θάνατον τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ ἀγαπητοῦ μου φίλου Γερασίου Λούζη, μετὰ μακρὰν καὶ ἐπώδυνον νόσον. Μοῦ τὸν ἀναγγέλλου διὰ τρυφερωτάτων ἐπιστολῶν ἡ Μέλλοσα Καλλιτέχνης καὶ ἡ Βίγλα, αἱ ὁποῖαι μ' ἐκαμην νὰ αἰσθάνθῃ ἀκόμη περισσότερον τὴν ἀπώλειαν φίλου καλοῦ, ἀφοσιωμένου καὶ ἀγαπῶντός με πολὺ. Ἄς εἶνε ἐλαφρὸν τὸ χῆμά του καὶ ὁ Θεὸς ἄς παρηγορήσῃ τοὺς βερυπενθούοντας γονεῖς του.

Ἐγκρίνουσά τὰ ψευδῶνα μου, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : Ἰσπότην Γουλιέλμου (Α. Σ.), Ἐλεόθερον Ἐλλάρη (Ν. Α.), Ναύαρχον Κορμπέ (Σ. Κ.), Ἀπόστολον Ἀκτὴν (Μ. Χ. καί, θέλω πολὺ) Παρνασσὸν (Χ. Χ.) καὶ Κάλυκα Ρόδου (Η. Α. αὐτὸ ἦτο τὸ ὀραότερον.)

Ἀδπαθοὶ πληροφορία : Ὁ Χρυσόμυθος Λέων συγγαίρει τὴν Ναυτοπούλαν διὰ τὸν Ἐπιμονὸν τοῦ Ὁδεῖου—ἡ Νεράϊδα τοῦ Ἄλφειοῦ ἀσπάζεται τὸν Ἰουστῆφ ἀστυ—ὁ Λυρικὸς Ποιητὴς, εὐγνωμονῶν τὸν Ἄλξ. Μανιᾶν, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε συνδρομητὴν ζῆτεῖ τὸ ὄνομα τῆς Ναυτοπούλας καὶ τῆς Μίαις Τρελλούλας—ἡ Πασχαλιᾶ ζῆτεῖ τὰς χεῖρας τοῦ Μικροῦ Τυμπαριστοῦ, ὁ δὲ Ἰσπότης τῶν Ἀγέρων τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του—ὁ Φιλῆλλη Μικρασιατὴς ἀσπάζεται τὸν Τρεγαγερονόπουλον καὶ περιμένει ὄνομά του—ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς εὐχαριστῆ θερμῶς τὸν Ἐκτορα τὸν Τρεῖα διὰ τὴν φωτογραφίαν ποῦ του ἐστειλε, λυπεῖται δὲ διότι αἱ ἰδικαί του ἔχουν ἐξαντληθῆ, ὥστε δὲν θὰ τοῦ τὴν ἀποδοσῇ πολὺ γρήγορα, ὡς ἐπαθεῖτο—ἡ Τσουχτρα ἀσπάζεται τὴν Κόρην τοῦ Πήλου, πρὸς ἣν θὰ στείλῃ τὸ τετραδίον τῆς κατὰ τὰς διακοπάς—ὁ Ἀσπροποταμίτης ζῆτεῖ τὸ ὄνομα τῶν ὄμων τοῦ Ναρείου—ὁ Κιθαρωδὸς Ἄπολλων πληροφορεῖ τὸ Παλλικαρι τῆς Λαζίας, ὅτι δὲν ἔλαβεν ἐπιστολήν του—ἡ Ναυτοπούλα, ἀπεργαμένη ἐκ Ἀθηνῶν, ἀποχαιρετῆ τοὺς ἐναθὰ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας ἰδιαίτερας δὲ τὴν Καρδερίαν, Αἰχμηλάτον Χελιδόνα καὶ Μαργαριταρένιον Σταυρόν—ὁ Σέργιος Δ. Γυαλιστὰς ἀσπάζεται τὴν ἐξαδελφὸν τὸν Ὀδρανιὸν Σ. Δεσούλια καθὼς καὶ τὰ ἀδελφάκια τῆς, τὴν παρακαλεῖ δὲ νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ψευδῶνόμ τῆς, διὰ νὰ τῆς εἴπῃ κ' ἐκεῖνος τὸ ἰδικόν του—ἡ Ἴρις εὐχαριστεῖ θερμῶς πάντας ὅσους τὴν συνεχάρησαν διὰ τὸ Βραβεῖόν τῆς—ὁ Ἄρτιο Μαστέλλο χαιρετῆ τὸν Μικρὸν Διάβολον καὶ τὸν ἔρωτᾷ πῶς περῶν εἰς τὰ λουρά—ὁ Ἀπότομος Βράχος ἐπιθυμῆ εἰς μάθην εἰς ποῖον Σχολεῖον πηγαίησιν ὁ Χαλαμὸς Κόσμον—ἡ Φιλόπατρις Ἰάς ἀσπάζεται τὴν Ἀγχιραν τῆς Εὐτυχίας—ὁ Πητὼν τῆς Ἐρήμου συγγαίρει τὸ Χρυσόφορον διὰ τὴν θαυμασίαν του ἐπιστολήν—Ἄ ! λοιπαὶ πληροφορίαὶ παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάζουν : Ὁ Χρυσόμυθος Λέων μὲ τὴν Σουσσυράταν καὶ τὰς δύο ἀδελφὰς τῆς Ναυτοπούλας—ἡ Χρυσόπτερος Πεταλούδα μὲ τὴν Ρωσικὴν Καρμελίαν, Ψιτ-Ψιτ, Μεταλλοχρῆστὴν Νάυτην, Μαθητρίαν Καλλιτέχνην καὶ Πάντοτε Φαῖδρον—ἡ Ἰωνικὴ Ἀκτὴ μὲ τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Ποιμενικὴν Φλογέραν, Ἄδραν τοῦ Ἄριου καὶ Ἡρώτα Γαριβάλλην—ὁ Βασίλειος τῶν Ἀγεθῶν μὲ τὸν Μικρὸν Τυμπαριστήν, Ἰριδα, Ἀγρυπνόν Φάρον, Ἀρτέμιδα Σ. Ἀραβαντινοῦ καὶ Γενναίαν Ἑλληνίδα—ἡ Πάλλουσα Καρδία μὲ τὴν Ρωμαιοπούλαν καὶ Μακαρονάδαν—ὁ Ἐμπεδοκλῆς μὲ τὸν Κόντζε Ραπατάκην, Βίγλα, Παραδείσιον Πητῆρον

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Εκδιδόμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὄδος Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσηλωτισσῆς

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰουλίου 1898

Ἔτος 20^{ον} — Ἀριθ. 28

Περίοδος Β' — τόμ. 5^{ος}.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 209)

Ἐκεῖ εἶχε παρατεθῆ το ἄγριον ἐκείνο γεῦμα, — ἐντόσθια ἀσπαιρόντα ζῶφου ἀγνώστου, τὰ ὅποια με τὴν ἄπληστίαν κατεβρόχθισαν ὁ Τόο-Βίτ καὶ οἱ περὶ αὐτόν. . .

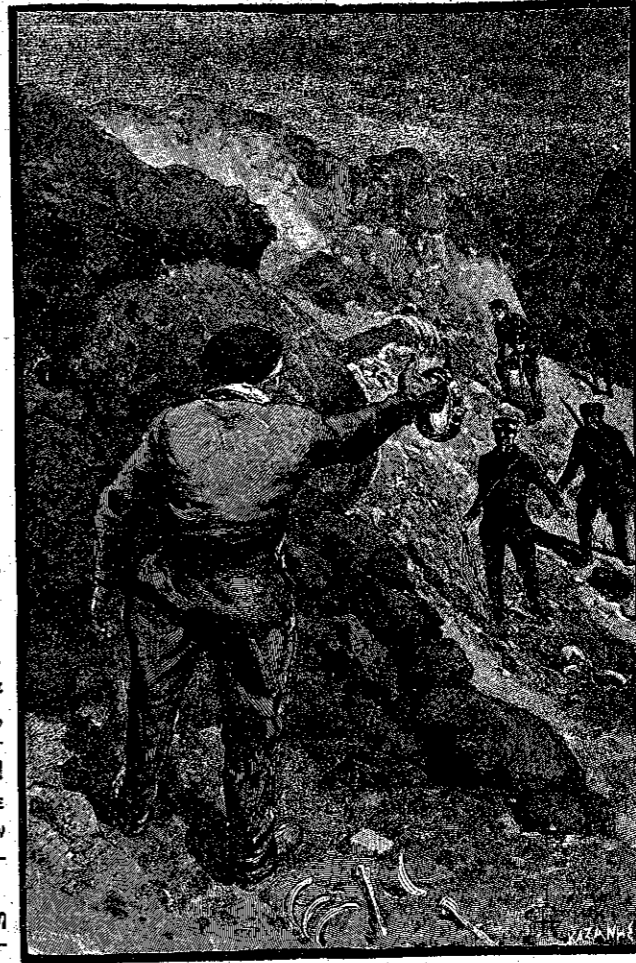
Καὶ ἐνῶ ἐσυλλογιζόμην ἅλα ταῦτα καὶ ἐδέλεπα γύρω μου τὴν ἐρημίαν ἐκεῖνην, αἴφνης ἡ διάνοιάν μου ἐφωτίσθη ὡς ὑπὸ ἀστραπῆς, ἐγένετο ἐν ἐμοὶ ὡς μία ἀποκάλυψις, καὶ ἐμάντευσά, καὶ ἐνόησα διαμίας τὴν αἰτίαν τῆς καταστροφῆς.

— Σεισμός ! ἀνέκραξα. Ναί! διὰ νάλλοιθῃ ἡ ὄψις τῆς νήσου, ἤρχεσαν δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ τὰς τρομερὰς ἐκείνας δονήσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε συνηθέσταται εἰς τὰς χώρας αὐτάς. Ἡ θάλασσα εἰσθύει ὑπὸ τοῦ ἐδαφὸς διὰ διηθήσεως. Οἱ ἀτμοὶ συσσωρεύονται ὑπογείως εἰς μεγάλην ποσότητα, στενοχωροῦνται, ζητοῦν διέξοδον, καὶ διαμίας καταστρέφου τὰ πάντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

— Νομίζετε, λοιπὸν ὅτι σεισμός ἠλλοίωσεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν νήσον Τσάλαλ ; ἐφιθύρουν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Βεβαίως, πλοίαρχε. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ παράδοξα, τὰ ὅποια εἶδεν ἐδῶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ, κατεχώρησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν. Δὲν θὰ εἰδῶμεν οὔτε ἕνός ! Ὁ Χούντ, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησίαση, ἤκουε καὶ ἔκινει τὴν κεφαλὴν του, εἰς σημεῖον ἐπιδοκίμασις.

— Μήπως ἅλα αὐτὰ τὰ μέρη τοῦ ἀνταρκτικοῦ δὲν εἶνε ἤφαισταιώδη ; ἐξηκολούθησα. Μήπως, ἂν ὁ Ἀ λ θ ρ α ν ο ς μᾶς μετέφερεν εἰς τὴν Γῆν τῆς Βι-

« Ἡ πελορία τοῦ χεῖρ, τεταμένη πρὸς ἡμᾶς, ἐκράτει ἐνὰ μετὰλλιον κλοιδῶν. . . » (Σελ. 218, στήλ. α΄).

καὶ Δούσιον· ἡ Ἀσπράγμιτις μὲ τὸν Ζεβάρ, Δημ. Δρίβαρ, Ἀεθαλὲς Ρόδου, Αἰθέρα καὶ Μουσικὴν Φωνήν — ὁ Πλοίαρχος Λὰν Γκὺ μὲ τὴν Ἐλληνικήν Σημαίαν καὶ Χαράνηγν — ὁ Ἰππότης τῶν Ἀνέμων μὲ τὸν Ἰππότην τῆς Οὐριχλὸς, Συναγὸν Ἰππότην καὶ Δορ Κολοκίθατ Ἡέτεραν — τὸ Σχεπτρον τοῦ Διδὸς μὲ τὸν Ἀγγρικὸν Φάρον, Ἐθνικὸν Τυγὸν, Μοθαῖα τῆς Ἀστρονομίας, Ἀρχαίαν Ἐλληνίδα καὶ Ἀεροναυτοπούλαρ — ὁ Πιτ-Πιτ-Πλόμυ μὲ τὸ Σχεπτρον τοῦ Διδὸς, Ἀρχαίαν Ἐλληνίδα, Δέαρ, Κεραυνοβόλον Δία, καὶ Ἀδῶρ τῶν Ἐδέειν — ὁ Νέος Ἡρακλῆς μὲ τὸν Ζεβάρ, Δούσιον, Μυλόδορον, Μῆν τὰ ρωτιὰ, Κάτσε-Βρέστο, Πῶς-τα-Περνὶς, Μῆν το πῆς σὲ κανένα, Ἀεροναυτοπούλαρ, Δέαρ καὶ Φαρέτρα τῆς Ἀρτέμιδος — ἡ Ἑσμεράδα μὲ τὴν Ἰπποβόχιον Ἰον — ἡ Δημ. Δρίβα καὶ Μικρόν Διάβολον καὶ Ναυτοπούλαρ — ὁ Λαδομέτος Πορτικὸς μὲ τὸν Μικρόν Τυρπανιστὴν, Σουσουράδαρ, Καρδερλίαν, Ἰωάννην Γ. Μπούμπολην καὶ Πάντοσε Φαιδράρ — ἡ Ἰάνα μὲ τὸ Φρῶτες τῆς Ἐποχῆς καὶ Μαρίαν Ραίση — ὁ Μικρὸς Ἀστρονόμος μὲ τὸν Τζι-Τζι-Μποῦμ — ὁ Πράος ὁ Νικίου μὲ τὸν Τοῖν-Τοῶν — ἡ Σηνητεμένη Συναγὴ μὲ τὸ Κουκουνάρι καὶ Φσιτικὴ — ὁ Μπάμ Μποῦμ μὲ τὴν Ναυτοπούλαρ καὶ Φωναλίαν.

Δρίβαρ (ὁ κ. Χατζιδάκης σ' εὐχαριστῆ δι' ὅσα γράμματα τὸν Δράκοντα ἔδωκε δὲν τον ἠρῆς !)
Λαδομέτος Πορτικὸς (ποῖα εἶνε τὰ στοιαῦτα μυστοτορῆματα. πρὸς τὰ ὅποια αἰσθάνεσαι ἀπέχθειαν ; ἐγγήγος μου το, σὲ παρακαλῶ)
Νάναρ τῆς Βαρέλλας, Φιλοπατριδα Ἰάδα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν Γνώμην καὶ σε συγχάρω διὰ τὸν βαθμὸν) Μικρόν Τυρπανιστὴν (ναί, καλὰ λέγεις· ἡ θέλησις εἶνε θέλησις, ὥστε περιμένω) Φίλιθρον (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι, ἂν ἐπιμείνη, θὰ εὖρης καὶ σὺ νέον εἶδος Πνευμ. Ἀσκήσεως· πῶς σου φαίνεται ἡ σημερινὴ τοῦ Σαλαμοῦ Κόσμου;) Σκαρδαλιάρην, Τροχαγυροῦσπουλον (τὰ περιμένω ἅλα· ἴδε καὶ τὴν πρὸς τὸν Φίλιθρον ἀπάντησιν) Πετηρὸν τῆς Ἐρήμου (εὐχνοίμην νὰ σου περάσουν ἐντελῶς οἱ πόνοι, καὶ νὰ μὴ ὑποφέρῃς τόσον, διὰ νὰ μὴ λυπηθῆσαι καὶ ἐγὼ μὲ τὰς τόσον μελαγχολικὰς ἐπιστολάς σου. Προπάντων νὰ μὴ ἀπελπίζῃσαι· ἅλα περνοῦν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!) Ἰάναρ (ἡ ἔσρηθ θὰ γίνῃ τὸν χειμῶνα, ὥστε ἐδῶ θὰ εἴσται) Σπασμένον Φογγίτην (χαίρω ποῦ ἔγινε καλῶ) Ρωσικὴν Καραμέλαρ (ἐν τούτοις ἤμπορούσε νὰ ἐκλέξῃς ἐν σπαῖμα καὶ νὰ το στείλῃς) Τσα.λαπετινόν (ἠέφευρες γερμανικὰ καὶ δὲν ἔλαβες μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆ κρήμ!) Ἀτταβλίου Ρόδου (ἔγινε καλὰ τὸ χεῖρ;) Αἰγυπτιακὴ Πυραμίδα (σὲ συγχάρω) Κάμμεν Σάββαρ (ἡ ὅποια ἀγαπῶ νὰ παραρρισκεται εἰς ἑκείσους, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ δίδῃ) Σηνητεμένη Συναγὴν. (πολὺ ἐχάρην ποῦ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν) Ὑμίαν τῶν Καραμπάμπ (σοῦ ἔστειλα τὸν «Πάσον» τοῦ Παλαῦ) Ἀκρίταν, Πορτικόν, Μπάμ-Μποῦμ, Βίβλαρ κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἰουνίου θίπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 9 Ἀγούστου
Οὐ μέρη τῶν λύσεων, ἀλλ' τὸ ὅποιο δέον νὰ γράψῃ τῆς λύσεως τῶν ἐπισημασμένων, πωλεῖται ἐν τῷ Γραμματεῖ μᾶς εἰς φοκῆλους, ὅν τινασὸς περίετι 20 φύλλα καὶ τινασὶ φρ. 1.

- 340. Δεξίγριφος. Ἐὰν εἰς μίαν κλητικὴν ὀνόματος οὐσιαστικοῦ κολληθῆς μίαν μετοχὴν, θὰ σχηματίσῃς τὸνομα ἄρρητοσάτου ἰατροῦ.
- 341. Στοιχειόγριφος. Εἶμαι νῆσος τῆς Ἑλλάδος· Πλὴν τὴν κεφαλὴν ἀνίσως Καὶ τὸν τράχηλον μου κλύψης, Ἄλλη πάλιν εἶμαι νῆσος.
- 342. Μεταγραμματισμός. Βγάλε Ἄλφα, βγάλε Ἰῶτα. Καὶ χωρὶς πολλὸν ἰδρωτᾶ, Κόποιος μεγάλης χώρας Εἰς τὸ σῶμά σου φυτρώνει Κ' ὀλοένα μεγαλάνει.
- 343. Δημῶδες Αἶνγμα. Κόκκινος Φράγγος ἔρχεται μὲ τὴ χρυσὴ καμπάνα, Καὶ τὴν καμπάνα του χτυπᾶ καὶ τοὺς νεκροὺς [σηκάνει].
- 344. Πυραμίδς. Ἐάντικαταστὰθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰνανικῶσκειται ἐκ τῶν ἀνω πρὸς τὰ κάτω τὸνομα ἀρ-χαιοῦ βασιλέως. Αἱ σιγμαί τῆς βάσεως μετὰ

Παρακαλεῖται ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ροδί-ζουσα Φάσις συνδρομητρία νὰ δηλώσῃ τὴν δι-εῦθύνσιν της, διὰ νὰ λάθῃ ἐν τετράδιον Μ. Μυστικῶν, τὸ ὅποισιν πρὸ πολλοῦ μένει εἰς τὸ Γρα-φεῖόν μου, ἔξ ἀγνοίας τοῦ ὀνόματός της (διότι ἐχάθη ἀπὸ τὸ Δεξικὸν τῶν Ψευδωνύμων τὸ ὀ-νομά της, καὶ δὲν ἐνθυμούμαι ποῖα εἶνε) — Ἐπίσης καὶ ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἐθνικὸν Λύκειον» παρακαλεῖται νὰ στείλῃ τὴν διευθύν-σιν του, διότι τὸ ἐπιώνυμόν του ἔχουν καὶ ἄλλοι συνδρομηταί μου ἐν Ἀθήναις, καὶ δὲν γνωρίζω ποῦ νὰ στείλω μερικὰ τετράδιά του

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Δουκὴν Πό-λιν (καλῶς ἔλαβε !)
Νεραΐδαρ τῶν Ἀλφειοῦ (σὲ συγχάρω διὰ τὸν προβιβασμὸν σου)
Τα-ραγαίαν Κόρη (μὴν ἀνησυχῆς· θὰ ληρθοῦν ὑπ' ὄψιν· καὶ αἱ δύο) Ἀναστασίαρ Ἰ. Ἰση-γόνη (ἔστειλα) Φράγγαρ Μ. Πασχάλη (ἔ-στειλα)
Ναϊάδα (ἄφ' οὗ σκεφθῆς καλὰ, μου στέλλεις τὴν γνώμην σου· δὲν εἶνε βία)
Ἐθ-γερίαν Μείνδραπουλοῦ, Ἰωρικὴν Ἀκτην (καὶ τοῦ Μικροῦ Γυμνασιού τοῦ τετράδιον τὸ ἔστειλε; χωρὶς γραμματισμὸν. Πῶς νὰ το στείλω ;)
Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν, Πάλλουσαρ Καρίαν, Πέτρον Καρδοσον, Μαριάνθηρ Μανουρά, Λιμνοθάλασσαρ τῶν Μεσολογίου, Φάλλοτα Ρύακα (τὸ λάθος εἶνε δι' ἄλλους· δὲν χάνεις τίποτε !)
Πλοίαρχον Λὰν Γκὺ (τὸν εἶδες τῶντι οὐδὲν κληρον τὸν Βασιλῆ τὸν Ἀρά-κορτα· ἡ μόνον τὸ στέμμα του ;)
Ἰππότην τῶν Ἀνέμων (τὰ τετράδιά σου ἐστὴλθησαν· ἔχε ὀλίγην ὑπόμνησιν) Νέρωτα Μπουρδὴν, Ἀρ-χαίαν Ἐλληνίδα (ἔστειλα)
Ἐθνικὸν Ἀ-στρον, Φιλέλληνα Μικρασιάτην (αἱ ὀρθαί σου λύσεις ἦσαν ἀκριβῶς 134. Ὁ μεταφραστὴς τοῦ διηγῆματος ἐκείνου δὲν ἦτο ὁ Διευθυντής μου, ἀλλ' ἄλλος φέρων τὸ αὐτὸ ὀνοματεπώνυ-μον)
Πιτ-Πιτ-Πλόμυ (ἔστειλα)
Σχεπτρον τοῦ Διδὸς (Διαγωνισμὸς Διηγήματος; θὰ προκη-ρυχθῇ διὰ τὰς Διακοπὰς, ὅτε ἔχουν καιρὸν ὀ-λοί)
Ἀδῶρ τῶν Ἐδέειν (ἐγγήγη ἔγκαιρος)
Ἀεθαλὲς Ρόδου, Μισοκακόμοιρον (εὐχνοίμην νὰ ἰδρῶθῃ καὶ νὰ προσδέσῃ τοιοῦτος Παιρ-αῖ-κὸς Σύλλογος)
Ἑσμεράδαρ (χαίρω ποῦ συμ-φανεῖς τόσον μὲ τὸ Χρυσόφαρ)
Ἀπότομον Βράγγον (στελεῖ μου τὴν Γνώμην σου· αὐτὰ θὰ ὀρισθοῦν κατόπι)
Ἐαρηνὴν Προϊάν, Δημ.